

— Харно кажешъ, отзовахъ се други, да пратимъ протогеръ да вика изъ града, защото има тежки жени...

— Къдѣ ще пращаме въ града, да се губи врѣме? отъ тука нѣкой да извика, дѣто е съ по-гърляеть гласъ, всѣки ще чуѣ.

— Боримечката! Боримечката! извикахъ нѣколцина, които познавахъ страшната сила на дробоветѣ му.

Боримечката прие на драго сърдце новата мисия. Той попита какво трѣба да каже, запомни го хубаво, и отиде на срѣщната височина, по-близо до града. Па се исправи тамъ въ всичката си гигантщина, напънх гърдитѣ си на прѣдѣ, дигнх глава на-нагорѣ, раствори широко челюсти и викнх проточено:

— Хора бре! Да знайте, че ще пугаме топчето, за да го опитваме, майка му стара... та да се не плашѣтъ женитѣ и дѣчурлигата, ама рахатъ да си бждѣтъ!.. Читаци нѣма никакъ още... Не се видѣтъ читаци, майка имъ стара!

Той повтори това съобщение още нѣколко пѣти, прѣзъ една минута почивка. Балканскитѣ екове отговорихъ на тоя силенъ гласъ. Той проникнх и въ всѣка къща на града. Слѣдъ като се даде това успокоително прѣдупрѣждение на домочадията, прѣстѣпи се до работа. Дълчо сѣкнх огънь, запади голѣмъ късъ праханъ, забучи го на единъ дългъ прѣтъ и приближи къмъ гъзера на топа. Праханъта се расталяше и пушеше; сини облачета димъ се извивахъ изъ въздуха... Въ трепетно ожидание на гърмежа възстанниците поотбѣгнахъ надалечко, други лѣгнахъ въ окопитѣ, за да не видѣтъ нищо, нѣкои даже си запушвахъ ушитѣ съ прѣсти и замижахъ. Нѣколко секунди минахъ въ ужасно, неизразимо напрежение на нервитѣ... Синиятъ димъ сѣ се пушеше надъ фитиля, по не успѣваше да го запали. Сърдцата бияхъ до пукване. Това мъчително състояние ставаше нетърпимо... Най-последъ, по фитиля прифърча бѣло пламъче, запуши се и